

Bodite eno

PREDSEDNIK HENRY B. EYRING

prvi svetovalec Prvega predsedstva

Odrešenik sveta, Jezus Kristus, je o tistih, ki bodo del njegove Cerkve, rekel, naj bodo eno in če niso eno, niso njegovi (gl. NaZ 38:27). Ko sta bila ustvarjena moški in ženska, jima medsebojna enotnost v zakonski zvezi ni bila dana kot upanje — bila je zapoved! »Zaradi tega bo mož zapustil očeta in mater in se pridružil svoji ženi in bosta eno meso.« (1 Mz 2:24) Nebeški Oče želi, da bi se naša srca prepletla. Takšna povezanost v ljubezni ni zgolj najvišje merilo, ampak potreba.

Zahteva, da bi bili eno, ni le za to življenje. Je neskončna. Bog je prvo zakonsko zvezo sklenil v vrtu, ko Adam in Eva še nista bila podvržena smrti. Od samega začetka je v moškem in ženski vzbudil željo, da bi se za večno združila kot mož in žena, da bi bila v družini v popolni, pravični zvezi. V svojih otrocih je vzbudil željo, da bi živeli v miru z vsemi okrog sebe.

Toda z odpadom je postalo jasno, da življenje v slogi ne bo lahko. Zgodaj je prišlo do tragedije. Kajn je ubil brata Abela. Otroci Adama in Eve so postali

podvrženi skušnjavam Satana, ki vešče, s sovraštvom in prekanjenostjo dosega svoj cilj. To je v nasprotju z namenom nebeškega Očeta in Odrešenika, ki nam želita dati popolno slogo in večno srečo. Satan, naš skupni sovražnik, je načrt odreditve poznal že pred stvarjenjem. Ve, da se svete, radostne družinske zveze lahko nadaljujejo le v večnem življenju. Satan nas želi odtrgati od ljubljenih in nas onesrečiti. Prav on je tisti, ki v človeška srca seje seme razprtije v upanju, da se bomo ločili in razšli.

Vsi smo občutili nekaj obojega — povezanosti in ločenosti. Včasih smo v družini, in morda v drugem okolju, bežno uzrli, kakšno je življenje, če nekdo z ljubeznijo in žrtvovanjem želje drugega postavi pred svoje. Prav vsi smo že občutili nekaj žalosti in osamljenosti, ker smo bili ločeni in sami. Ni nam treba govoriti, za kaj bi se morali odločiti. Sami vemo! Vendar potrebujemo upanje, da v tem življenju lahko izkusimo enotnost in se usposobimo, da jo bomo imeli v prihodnjem svetu. In vedeti moramo, zakaj bomo deležni velikih blagoslovov, da bomo lahko vedeli, kaj moramo delati.

Značajsko se lahko spremenimo

Odrešenik sveta je govoril o tej enotnosti in o tem, kako se bomo morali značajsko spremeniti, da se bo to zares zgodilo. To je jasno učil v molitvi, ki jo je pred smrtjo izrekel na svojem zadnjem srečanju z apostoli. Ta izjemno čudovita molitev je zapisana v Evangeliju po Janezu. Pred njim je bila strašna žrtev, s katero nam je vsem omogočil večno življenje. Zapustiti bo moral apostole, ki jih je posvetil, jih imel rad in katerim je zapustil ključe za vodenje njegove Cerkve. In tako je molil k Očetu, popolni Sin k popolnemu staršu. V njegovih besedah lahko vidimo, kako bodo družine eno, kakor tudi vsi otroci nebeškega Očeta, ki sledijo Odrešeniku in njegovim služabnikom:

»Kakor si mene poslal na svet, sem tudi jaz njih poslal v svet, in zanje se posvečujem, da bi bili tudi oni posvečeni v resnici. Toda ne prosim samo za té, ampak tudi za tiste, ki bodo po njihovi besedi verovali vame: da bi bili vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bi bili tudi oni [eno] v naju, da bo svet veroval, da si me ti poslal.« (Jn 17:18–21)

V teh nekaj besedah je pojasnil, kako lahko zaradi evangelija Jezusa Kristusa v srcu postanemo eno. Tisti, ki bodo verjeli resnici, ki jo je učil, bodo lahko sprejeli uredbe in zaveze, ki jih ponujajo njegovi pooblašteni služabniki. Nakar se bo zaradi poslušnosti tem uredbam in zavezam njihova narava spremenila. Odrešenikova odkupna daritev nam tako omogoča, da bomo postali posvečeni. Zatem bomo lahko živeli v enotnosti, kot moramo, če želimo imeti mir v tem življenju in bivati z Očetom ter njegovim Sinom v večnosti.

Namen delovanja apostolov in prerokov je bilo tako takrat, kakor je tudi danes, da bi otroke Adama in Eve privedli do edinosti vere v Jezusa Kristusa. Najvišji namen tega, kar so učili oni in kar učimo mi, je združiti družino: moža, ženo, otroke, vnuke, prednike in naposled vse iz Adamove in Evine družine, ki se bodo odločili za edinost.

Spomnite se, da je Odrešenik molil: »In zanje,« govoreč o apostolih, »se posvečujem, da bi bili tudi oni posvečeni v resnici« (Jn 17:19). Sveti Duh posvečuje in nas lahko spremlja, ker je Gospod po preroku Josephu Smithu obnovil Melkizedekovo duhovništvo. Ključni tega duhovništva so danes na Zemlji. Z njegovo močjo lahko sklenemo zaveze, ki nam omogočajo, da nas vselej spremlja Duh.

Pri ljudeh, ki jih spremlja Duh, lahko pričakujemo složnost. Duh nam v srce položi pričevanje, ki združuje tiste, ki to pričevanje razglašajo. Božji Duh nikoli ne povzroča prepira (gl. 3 Ne 11:29). Duh nikoli ne dela razlik med ljudmi, zaradi česar prihaja do nesoglasij.¹ Če bomo Svetemu Duhu prisluhnili, bomo občutili mir in povezanost z drugimi. Duh združuje duše. Za zedinjeno družino, zedinjeno Cerkev in svet, ki živi v miru, se morajo najprej zediniti duš.

Prisotnost Svetega Duha

Celo otrok lahko razume, kaj mora narediti, da ga bo spremljal Sveti Duh. To nam povesta zakramenti molitvi. Slišimo ju vsak teden, ko se udeležimo zakramentnega sestanka. V teh svetih trenutkih obnovimo zaveze, ki smo jih sklenili ob krstu. Gospod nas spomni na obljubo, ki smo jo prejeli, ko smo bili potrjeni za članke Cerkve — obljubo, da bomo prejeli Svetega Duha. Besede zakramentne molitve, da bomo voljni nase prevzeti ime Božjega Sina in se ga vselej spominjati ter izpolnjevati njegove zapovedi, ki nam jih je dal, da nas bo vselej spremljal njegov Duh (gl. NaZ 20:77).

Če bomo izpolnjevali to zavezo, nas bo spremljal njegov Duh. Prvič, obljubimo, da bomo prevzeli njegovo ime. To pomeni, da moramo čutiti, da smo njegovi. Dati ga moramo na prvo mesto. Želeti si moramo delati to, kar želi on, in ne to, kar želimo mi oziroma tisto, kar nas svet uči, naj si želimo. Dokler bomo imeli raje posvetnosti, v sebi ne bomo občutili miru. Če menimo, da je za družino oziroma narod najvišje merilo udobje, pogojeno z materialnimi dobrinami, nas bo to na koncu ločilo². Vzor tega, da za druge delamo, kar bi od nas želel Gospod, kar je povsem naravno, če prevzamemo njegovo ime, nas lahko privede do duhovne stopnje, ki je delček nebes na Zemlji.

Drugič, obljubimo, da se ga bomo vselej spominjali. To storimo vsakič, ko molimo v njegovem imenu. Spominjamo se ga zlasti, ko ga prosimo za odpuščanje, kar moramo storiti pogosto. V tistem trenutku se spominjamo njegove žrtve, ki omogoča kesanje in odpuščanje. Ko goreče prosimo, se ga spominjamo kot zagovornika pri Očetu. Ko nas navdajo občutki odpuščanja in miru, se spomnimo njegove potrpežljivosti in neskončne ljubezni. To spominjanje nas v srcu navda z ljubeznijo.

Prav tako se držimo obljube, da se ga bomo spominjali, ko z družino molimo in beremo svete spise. Eden od otrok lahko med družinsko molitvijo pred zajtrkom moli za drugega, da bo blagoslovljen, da bo ta dan dobro opravil preizkus znanja ali kak nastop. Ko bodo prišli blagoslovi, se bo otrok, ki jih je bil deležen, spominjal jutranje ljubezni in Zagovornikove prijaznosti, v čigar imenu je bila molitev izrečena. Srca se bodo povezala v ljubezni.

Svojo zavezo, da se ga bomo spominjali, izpolnjujemo vsakič, ko družino zberemo za branje svetih spisov. Pričujejo o Gospodu Jezusu Kristusu, kajti to je in je vedno bilo sporočilo prerokov. Čeprav se otroci ne bodo spominjali besed, se bodo spominjali pravega avtorja, Jezusa Kristusa.

Tretjič, ko vzamemo zakrament, obljubimo, da bomo izpolnjevali njegove zapovedi — čisto vse. Predsednik J. Reuben Clark ml. (1871–1961), svetovalec Prvega predsedstva, nas je v govoru na generalni konferenci, ko je goreče prosil za enotnost — kar je storil velikokrat — posvaril, naj se ne odločamo, v čem bomo poslušni. Rekel je takole: »Gospod nam ni dal ničesar, kar bi bilo neuporabno in nepotrebno. Svete spise je napolnil s tem, kar bi morali delati, da bomo prejeli odrešitev.«

Predsednik Clark je nadaljeval: »Ko vzamemo zakrament, se zavežemo, da bomo poslušni njegovim zapovedim in jih izpolnjevali. Nobenih izjem ni. Nobenih razlik ni.«³ Predsednik Clark je učil, da prav tako, kakor se pokesamo vseh grehov in ne samo določenih, jamčimo, da bomo izpolnjevali vse zapovedi. Čeprav se zdi težko, je enostavno. Preprosto se uklonimo Odrešenikovi moči in obljubimo, da bomo poslušni vsemu, kar zapove (gl. Moz 3:19). To je naša predaja polnomočju Jezusa Kristusa, ki nam omogoča, da bomo združeni kot družina, kot Cerkev in kot otroci nebeškega Očeta.

Gospod to polnomočje prenaša preko svojega preroka na ponižne služabnike. Potem lahko svoj poklic hišnega učitelja oziroma obiskujoče učiteljice z vero obrnemo v Gospodovo delo. Na njegov ukaz gremo za njim. Običajen moški in najstniški mlajši družabnik gresta na domove in pričakujeta, da jima bodo moči nebes pomagale zagotoviti, da bodo družine zedinjene ter da v njih ne bo brezčutnosti, niti laganja, obrekovanja, niti hudobnega govorjenja (gl. NaZ 20:54). Vera,

da Gospod pokliče služabnike, nam bo pomagala, da bomo pozabili na njune omejitve, ko nas bosta pogrjala, kar bosta zagotovo storila. Njune dobre namere bomo videli jasneje kakor njune človeške šibkosti. Le malo je verjetno, da bomo užaljeni, verjetneje je, da bomo hvaležni Učeniku, ki ju je poklical.

Ovire do enotnosti

Obstajajo določene zapovedi, ki, ko jih prekršimo, uničijo enotnost. Nekatere so povezane s tem, kar rečemo mi, nekatere z našim odzivom na to, kar rečejo drugi. O drugih ne smemo govoriti grdo. V drugih moramo videti dobro in vedno, ko lahko, o njih govoriti lepo.⁴

Istočasno se moramo postaviti po robu tistim, ki o svetih stvareh govorijo prezirljivo, kajti zagotovo je namen tega užaliti Duha in tako povzročiti prepir in zmedo. Predsednik Spencer W. Kimball (1895–1985) je pokazal, kako naj se zavzamemo, ne da bi bili prepirljivi, ko je ležal na bolniški postelji in prosil strežnika, ki je v trenutku nejevolje Gospodovo ime izgovoril v nemar:

»Prosim! Prosim! To je moj Gospod, čigar ime žalite.«

Nastala je smrtna tišina, nato je pritajeni glas zašepetal: »Oprostite.«⁵ Navdihujoča, ljubeča graja je lahko povabilo k enotnosti. Če tega ne bomo storili, ko nas bo spodbudil Sveti Duh, bomo povzročili razdor.

Če si želimo enotnosti, moramo izpolnjevati zapovedi glede svojih občutkov. Odpustiti moramo tistim, ki so nas prizadeli, in jim ne želeti hudega. Odrešenik nam je na križu dal zgled: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.« (Lk 23:34) Ne poznamo srca tistih, ki so nas prizadeli. Niti ne poznamo vseh vzrokov svoje jeze in bolečine. Apostol Pavel nam je govoril, kako naj ljubimo v svetu nepopolnih ljudi, vključno z nami, ko je rekel: »Ljubezen je potrpežljiva, dobrotljiva je ljubezen, ni nevoščljiva, ljubezen se ne ponaša, se ne napihuje, ni brezobzirna, ne išče svojega, ne da se razdražiti, ne misli hudega.« (1 Kor 13:4–5) Potem je resno posvaril pred tem, da bi se odzvali na napake drugih in pozabljali na svoje, ko je zapisal: »Zdaj gledamo z ogledalom, v uganki, takrat pa iz obličja v obličje. Zdaj spoznavam deloma, takrat pa bom spoznal, kakor sem bil spoznan.« (1 Kor 13:12)

Zakramentni molitvi nas vsak teden spomnita na to, da bomo dar enotnosti prejeli s poslušnostjo zakonom in uredbam evangelija Jezusa Kristusa. Če bomo izpolnjevali

zaveze, da bomo prevzeli njegovo ime, da se ga bomo vselej spominjali in izpolnjevali vse njegove zapovedi, nas bo spremljal Sveti Duh. To nas bo v srcu omehčalo in združilo. Vendar sta s to obljubo povezani svarili.

Prvič, Sveti Duh nas bo spremljal le, če bomo ostali čisti in nezasvojeni s posvetnostmi. Če se bomo odločili in bili nečisti, bomo odgnali Svetega Duha. Duh bi va le s tistimi, ki se odločijo za Gospoda in ne za svet. »Bodite čisti« (3 Ne 20:41; NaZ 38:42) in ljubite Boga z vsem srcem, [...] odločnostjo, umom in močjo (gl. NaZ 59:5) nista predloga, ampak zapovedi, ki sta nujni, da nas spremlja Duh, brez katerega ne moremo biti eno.

Drugo svarilo je, naj se varujemo ponosa. Enotnost, ki je prisotna v družini oziroma pri ljudeh, ki jih omehča Duh, bo prinesla veliko moč. S to močjo bo prišlo tudi priznanje sveta. Če to priznanje prinese hvalo oziroma zavist, nas lahko vodi v ponos. To bo užalilo Duha. Vendar obstaja zaščita pred tem ponosom, ki je zanesljivi vir nesloge. Na obilje, s katerim nas Bog obdaruje, ne smemo gledati le kot na znak njegove naklonjenosti, ampak kot na priložnost, da se z ljudmi okrog sebe združimo v velikem služenju. Mož in žena se naučita biti eno tako, da to, v čemer sta si podobna, uporabita za medsebojno razumevanje, razlike pa za medsebojno dopolnjevanje, da služita drug drugemu in ljudem okrog sebe. Enako se lahko združimo s tistimi, ki ne sprejmejo našega nauka, ampak kakor mi tudi oni želijo blagosloviti otroke nebeškega Očeta.

Lahko postanemo mirovniki, vredni, da se imenujemo blagoslovljeni in Božji otroci (gl. Mt 5:9).

Bog Oče živi. Njegov ljubljani Sin, Jezus Kristus, je

glava te Cerkve, ki vsakomur, ki jo bo sprejel, ponuja prapor miru. Da bi vsi živeli vredni tega prapora!

OPOMBE

1. Gl. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5. izdaja, 1939, str. 131.
2. Gl. Harold B. Lee, *Stand Ye in Holy Places*, 1974, str. 97.
3. V Conference Report, apr. 1955, str. 10–11.
4. Gl. David O. McKay v Conference Report, okt. 1967, str. 7–8.
5. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball*, Melchizedek Priesthood and Relief Society course of study, 2006, str. 157.

PREDLOGI ZA HIŠNE UČITELJE

Ko boste sporočilo preučili v duhu molitve, ga predstavite tako, da boste k sodelovanju pritegnili vse, ki jih poučujete. Sledi nekaj primerov:

1. Na posamezne lističe napišite tri obljube, ki jih damo vsak teden, ko vzamemo zakrament. Ko držite posamezni list, se pogovorite o tem, kaj te obljube pomenijo in kako jih lahko izpolnimo.

Pred obiskom izrežite papirnato srce, ga razrežite na tri dele in nanje napišete *sprememba*, *spremistvo* in *vera*. Začnite s pojasnilom, da moramo postati enotni in enega srca. Potem položite del, na katerem piše *sprememba*. Preberite oziroma pojasnite, kaj je predsednik Eyring mislil s tem, da moramo spremeniti svojo naravo, družina pa naj da primere spreminjanja. Isti postopek ponovite s preostalima deloma. Ko boste srce sestavili, družino vprašajte, kako lahko postanejo enega srca.

Vi ali družinski člani preberite prva dva odstavka sporočila. Pogovorite se o tem, kako je lahko družina enotna, čeprav jo sestavljajo le posamezniki. Pokažite, da lahko kos niti zlahka pretrgamo, da pa so prepletene niti močnejše. Poudarite, da je družina močnejša, če je enotna!